

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Muncă și victorie

În luna mai sărbătorim ziua de 1 mai și ziua de 9 mai. Una este ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii; cealaltă este ziua victoriei asupra fascismului german și ziua independenței de stat a României. Zdrobind armatele hitleriste, Uniunea Sovietică — primul stat al oamenilor muncii — a eliberat întreaga omenire — și țara noastră — de robia fascistă. Poporul nostru și-a putut cuceri independența datorită strălucitelor biruințe ale armatei sovietice și luptei patriotice ale maselor populare, care au răsturnat dictatura fascistă și au întors armele împotriva Germaniei hitleriste.

Sărbătorirea zilelor de 1 Mai și 9 Mai prilejuiește oamenilor muncii o trecere în revistă a realizărilor din anii de după al doilea război mondial. Țările socialiste, în frunte cu marea Uniune Sovietică, au realizat succese uimitoare, atât pe plan economic, cât și pe plan cultural. Uniunea Sovietică se află în fruntea științei și tehnicii mondiale, fiind prima în folosirea energiei atomice în scopuri pașnice și în cucerirea cosmosului prin rachete, sateliți, planete, etc. În anii ce vin Uniunea Sovietică va depăși S.U.A. — cel mai bogat stat capitalist — în ce privește producția pe cap de locuitor, iar lagărul socialist va ajunge să producă mai mult de jumătate din producția mondială. Toate țările socialiste și-au dezvoltat industria, agricultura, cultura într-un ritm, care întrece cu mult ritmul țărilor capitaliste. Așa că în întrecerea pașnică dintre cele două lagăre balanța înclină tot mai mult de partea țărilor socialiste. Aceasta arată superioritatea orînduirii socialiste față de orînduirea capitalistă.

Oamenii muncii din țările capitaliste luptă pentru o viață mai bună, pentru pace și pentru o orînduire socială fără exploatare și exploatare. În lupta aceasta ei sînt însuflețiți de pilda Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste.

Popoarele coloniale luptă împotriva imperialismului și colonialismului și pentru pace. Majoritatea s-au eliberat, altele își dobîndesc independența anul acesta și celelalte continuă lupta pînă cînd vor cuceri libertatea după care însetează. Colonialismul se destramă.

Astfel în toată lumea forțele democrației, socialismului și păcii merg înainte spre noi victorii. Aceasta întărește lupta popoarelor pentru dezarmare totală și generală, pentru pace veșnică. Uniunea Sovietică e mereu în fruntea mișcării mondiale pen-

tru pace. Propunerile premierului sovietic N. S. Hrușciov de dezarmare totală și generală au fost primite pretutindeni cu mare însuflețire. Omenirea luptă, nădăduind că e aproape ziua în care armele se vor preface în fiare de plug, în tractoare și mașini, și popoarele nu vor mai învăța pravila războiului ci vor trăi în pace, vor munci împreună, vor colabora ca viața pe pămînt să fie tot mai îmbelșugată și mai fericită.

Poporul nostru, constructor al socialismului, își manifestă recunoștința fierbinte față de Uniunea Sovietică și solidaritatea față de celelalte popoare socialiste

La 10 martie 1960...

I. P. S. Mitropolit NICOLAE a vizitat lucrările de la Muzeul bisericii Sf. Nicolae-Schei, conduse de d. I. Colan. Casa cu etaj — care a fost complet refăcută — în care se va organiza muzeul, a adăpostit cea mai veche școală românească (are peste 450 ani). În acest Muzeu vor fi expuse cărțile lui Coresi, daniile țarinei Ecaterina, care mărturisesc despre prietenia romîno-rusă, și alte lucruri de preț. I. P. S. Sa a dat îndrumări despre felul cum să se continue lucrările.

N.

1 MAI

Astăzi este Unu Mai
Să-nălțăm cîntări pe plai
Ziua muncii s-o slăvim,
Patria să ne-o iubim.

Pacea să o apărăm
Glia să ne-o cultivăm
Țara să o înflorim,
Viața să ne-o fericim.

Să muncim de-acum cu zor
Pentru Țară și popor
Pentru ordine și legi,
Pentru pacea lumii-ntregi.

Să cîntăm cu mult avînt
Fluture drapelu-n vînt,
Salte și picioru-n joc
C-asta e zi cu noroc.

Să serbăm cu mult alai
Ziua muncii Unu Mai
Zi de bucurii și cînt
Zi de tineresc avînt!

Pr. AL. GHERGHEI

și față de oamenii muncii de pretutindeni și de lupta pentru independența a popoarelor coloniale. El își făurește o viață nouă și e un factor activ în marele front al păcii.

Credincioșii și slujitorii Bisericii noastre sînt alături de popor, aducînd contribuția lor la munca pentru propășirea patriei și la lupta pentru dezarmare totală și generală, pentru pace.

Munca își sărbătorește biruințele pașnice pe toată suprafața pămîntului și dincolo de marginile pămîntului. Căci celor ce muncesc și prin munca lor produc toate, li se cuvine stăpînirea peste toate. Sub semnul acestor biruințe viața merge înainte și cucerește noi biruinți.

T. R.

Nu arme, ci case și școli

Propunerea de dezarmare generală și totală, făcută de N. S. Hrușciov, primul ministru al U.R.S.S., pe lîngă că eliberează popoarele de groaza unui război nimicitor, ar îndrepta fondurile, ce se cheltuiesc pe înarmări, spre construirea de case, școli, uzine de pace, etc.

Să luăm numai un exemplu. În S.U.A. se cheltuiesc anual zeci de miliarde dolari pentru armament modern, în vreme ce sute de mii de oameni locuiesc în cocioabe, școlile și spitalele sînt puține și slabe, nivelul de trai scade. Iată ce s-ar putea construi cu costul cîtorva tipuri de arme, dacă s-ar realiza dezarmarea generală și totală:

Un sistem de rachete pentru interceptare „aer-aer” costă 374 de milioane de dolari (adică tot atîta cît 26.150 de apartamente a 14.300 de dolari fiecare): costul unui crucișător înzestrat cu proiectilele teleghidate este de 158 de milioane (sumă cu care s-ar putea construi 15.800 case de locuit); al unui avion de vînătoare — 27 de milioane dolari (ceea ce înseamnă 9 școli a cîte 3 milioane fiecare).

De ce n-ar accepta guvernul S.U.A. propunerea sovietică de dezarmare generală și totală? Doar aceasta ar fi spre binele poporului. Din înarmare cîștigă numai magnații fabricilor de armament. Din dezarmare cîștigă poporul.

Popoarele au primit cu bucurie propunerea sovietică și o sprijinesc. Cei ce vor să profite de pe spinarea popoarelor, continuînd cursa înarmărilor, vor fi siliți de lupta popoarelor să se supună voinței tuturor, să transforme fabricile morții în fabrici ale vieții, care produc nu arme, ci lucruri folositoare omului. Dezarmarea e izvorul unei vieți îmbelșugate. De aceea ea este cauza tuturor popoarelor.

N.

Pentru dezarmare generală și totală

În ziua de 3 martie a. c. sub președinția I. P. Sf. Mitropolit Nicolae s-au desfășurat lucrările conferinței de orientare a preoșimii din Protopopiatul Sibiu.

P. C. Prof. I. Munteanu, în numele Cuc. preoșimii mulțumește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae că a binevoit și cu ocazia acestei conferințe să coboare în mijlocul Cuc. preoșimii din Prot. Sibiu, pentru a nu o lipsi de sfaturile părințești.

Cuc. pr. I. Brote-Rășinari, dă citire referatului intitulat: Biserica Ortodoxă și problema dezarmării generale și totale. În cuprinsul lui se arată deosebita însemnătate a propunerilor sovietice de dezarmare totală și generală și cum aceste propuneri sînt sprijinite de popoarele lumii și de reprezentanți ai diferitelor culte, de conducătorii și credincioșii Bisericii ortodoxe. Toți slujitorii altarelor și toți creștinii trebuie să sprijine lupta popoarelor pentru dezarmare, pentru pace.

Cuc. pr. A. Radu citește recenzia făcută pe marginea cărții lui N. S. Hrușciiov: „Să trăim în pace și prietenie” din care se vede cum oamenii de toate credințele religioase și de orice convingeri politice se unesc ca să lupte pentru pace.

La discuții au luat cuvîntul: Cuc. pr. Gh. Cazan, Călin M., Bona Gh., I. Chioariu, I. Opreș, T. Bodogae și Bobeș P., care au arătat că propunerile sovietice pentru dezarmare totală și generală vor rămîne mereu în atenția omenirii. Înțînirea dintre premierul sovietic N. S. Hrușciiov și președintele Eisenhower, ale căror convorbiri au fost sincere și utile, au făcut ca cele două popoare să se cunoască mai bine și să se aprecieze și au adus un început de destindere internațională. Pacea, au spus Cuc. lor, nu mai e un vis ci o țintă apropiată pentru care luptă toate popoarele. De aceea plecăm cu convingerea că pacea va birui. Se aduc mulțumiri P. C. Prot. I. Munteanu pentru inițiativa luată de a completa referatul prin recenzia făcută de Cuc. pr. Radu, la cartea: „Să trăim în pace și prietenie”.

P. C. Prof. I. Munteanu luînd cuvîntul a arătat că cele două războaie mondiale cu rezultatele lor nefaste, cu distrugerile de vieți omenești și bunuri materiale, au pus pe gînduri pe toți conducătorii de popoare cu răspundere și iubire față de popoarele lor. Dorința tuturor de a se statornici o pace durabilă și dreaptă în lume, animează în aceeași măsură poporul cît și pe conducătorii care nu pot să-și astupe urechile la glasul de chemare al maselor spre o conviețuire pașnică, înlăturarea războaielor prin dezarmarea totală, necesară pentru restabilirea încrederii reciproce. Atît referatul prezentat cît și recenzia lucrării „Să trăim în pace și prietenie” au arătat necesitatea împlinirii acestor dorințe ale omenirii, la înfăptuirea căroră este chemată generația noastră. Cheltuielile nebunești ale unor guverne occidentale pentru pregătirea unui nou măcel, înarmarea atomică, pe lîngă că împiedică refacerea vieții normale în lume amenință cu un război catastrofal popoarele iubitoare de pace și fericire, și bună stare. Groaza pe care a provocat-o bombardamentul de la Hiroșima și Nagasachi, ar trebui memorată de toți și reamintită în fiecare zi de toți oamenii. Cu aceste realități în față, efortul tuturor pentru dezarmarea totală e o datorie sfîntă pentru salvarea omenirii de la o catastrofă atomică. Șansele unui acord pentru dezarmarea reală, sînt astăzi mai mari decît au fost vreodată în istorica luptă pentru pace. Vizita premierului N. S. Hrușciiov în S.U.A., evenimentul cel mai important al anului 1959, ne dă această speranță. Singura cale practică de a se întemeia relații între state este coexistența pașnică. Spre ajungerea acestui scop e nevoie de dezarmarea totală. Abia în condițiile dezarmării

generale și totale nimeni nu va mai avea motiv de teamă unul de altul. Îndeamnă Cuc. preoșime ca să fie conștientă în muncă și mereu atentă la glasul poporului, depunînd toate eforturile pentru împlinirea acestui scump deziderat.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, mulțumește P. C. Prot. I. Munteanu pentru organizarea acestei conferințe frumoase și interesante. Constată cu bucurie că preoșimea a discutat cu multă înțelegere și interes această mare problemă văzută de fie-

care prin prisma sufletului său, dar ajungînd la aceleași concluzii creștinești și preoșesti, așa cum șade bine unei conferințe preoșesti. Premierul N. S. Hrușciiov a pus problema dezarmării, fiindcă numai prin dezarmare se poate ajunge la pace. Noi, a spus I. P. S. Sa, să popularizăm acest mare deziderat contribuind la limpezirea ochilor și inimilor. Lumea e pe drumul învierii. Duceți vestea credincioșilor că țara noastră merge pe drumul păcii și al învierii pentru construirea unei vieți mai bune și mai fericite.

L.

Invierea Domnului - praznicul bucuriei creștine

Invierea Domnului nostru Iisus Hristos a avut loc aieva cu aproape două mii de ani în urmă. Martori ai acestui eveniment mare ne sînt Sfinții Apostoli, prietenii și colaboratorii cei mai apropiați ai Domnului, care au mîncat și au băut împreună cu El „după ce a înviat din morți”, după cum citim în Faptele Apostolilor 10, 41. „Se cuvine ca unii din bărbații care se adunau cu noi în toată vremea întru care Domnul Iisus a fost cu noi, începînd de la botezul lui Ioan și pînă în ziua în care s-a înălțat de la noi, să fie împreună cu noi martori învierii lui”, chibzuiesc Sfinții Apostoli, în primul lor sobor în vederea alegerii unui nou apostol în locul lui Iuda Iscarioteanul (F. Ap. 1, 21—22). „Pe acest Iisus Dumnezeu l-a înviat, (fapt) pentru care noi toți sîntem martori”, spune Sf. Apostol Petru în cuvîntul său rostit în ziua Pogorîrii Duhului Sfînt (F. Ap. 2, 32). „Că nu urmînd unor basme meșteșugite am vestit vouă puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci noi înșine am văzut slava lui”, ne încredințază același Apostol în a doua sa epistolă (II Petru 1, 16), gîndindu-se desigur la Schimbarea la Față și la Invierea Domnului. De aceea miezul predicii Sfinților Apostoli a fost tocmai Invierea Invățătorului lor, căci citim tot în Faptele Apostolilor: „Iar apostolii vesteau cu mare putere Invierea lui Iisus” (F. Ap. 4, 33), puterea despre care este vorba aici izvorînd tocmai din adevărul acestui minunat fapt.

Despre Invierea Sa, Mîntuitorul a vorbit adesea nu numai Ucenicilor Săi, ci și mulțimilor care îl ascultau. Ucenicilor Săi însă le spune într-una din zile îndeosebi, făcînd aluzie la Invierea Sa: „Voi vă veți întrista, dar întristarea voastră întru bucurie se va întoarce. Femeia cînd naște are întristare căci a sosit ceasul ei, dar dacă a născut copilul, de bucurie că s-a născut om în lume, nu-și mai aduce aminte de durere. Așa și voi, întristare aveți acum, ci iarăși vă voi vedea pe voi și inima voastră se va bucura și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi” (Ioan 16, 20—22).

Intr-adevăr, primele cuvinte pe care Mîntuitorul le-a rostit după Invierea Sa au fost: „Bucurați-vă!” și „Pace Vouă!” (Matei 28, 9; Luca 24, 36; Ioan 20, 19), bucuria și pacea fiind însușirile de seamă care umplu acest mare praznic al Învierii Domnului. La această zi se referea Psalmistul cînd scria cu sute de ani înainte de Inviere: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa” (Ps. 117, 24), și nu fără temei numește un vlădică mai de demult Penticostarul — cartea din care se cîntă la strană de la Paști pînă la Rusalii —

carte veselitoare, din care desprindem doar cîteva cîntări: „Cerurile după cuvîntă să se veselească și pămîntul să se bucure și să prăznuiască toată lumea cea văzută și cea nevăzută, că Hristos s-a sculat, veselia cea veșnică”; „Hristos a înviat din morți, Mîntuitorul lumii, și a umplut toate de bună mireasmă. Bucurați-vă popoare și vă veseliți!”; și iarăși: „De bucurie toate s-au umplut, luînd dovedirea învierii”. Cu adevărat, bucuria Învierii n-a fost numai bucuria Ucenicilor Domnului, a creștinilor de pînă acum, a celor de astăzi și a celor care vor veni, ci parcă a întregii firi. Acest lucru îl întărește și Sf. Grigore Teologul cînd zice: „Crăiasa anotimpurilor, primăvara, întîmpină cu strălucire pe crăiasa zilelor praznicului Paștilor și prinoase îi aduce tot ce este mai strălucit și mai plăcut; acum cerul este luminat; acum crugul lunii este mai luminos și spuza stelelor mai curată; acum valurile cu țărnițele se îmbrățișează, norii cu raza soarelui, văzduhul cu vînturile, glia cu roadele sale; acum izvoarele și-au limpezit undele, acum apele mai îndestulătoare se revarsă; acum livezile se umplu de mireasmă și semințele încolțesc”.

Bucuria noastră, a credincioșilor, este mare, căci prin Invierea Domnului nostru Iisus Hristos, lumina a biruit întunerecul, binele a învins răul, viața a nimicit moartea, cum citim într-o Pastorală de Paști a unui ierarh din zilele noastre. Prin aceasta Mîntuitorul s-a dovedit a fi stăpînul morții și Fiul lui Dumnezeu, după cum însuși suțatul, însărcinat cu paza mormîntului, a exclamat plin de cutremur: „Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost acesta” (Matei 27, 54). De aceea Invierea Domnului își revarsă luminile sale peste întreaga viață creștină, întreaga învățătură a Bisericii noastre întemeindu-se pe acest adevăr, căci: „Dacă Hristos n-a înviat deșartă este atunci propovăduirea noastră” (I Cor. 15, 14). Și tot din acest motiv spunea pe drept cuvînt Sf. Apostol Pavel: „Știu cui am crezut” (II Tim. 1, 12), adică, știu în cine mă încred și pe cine mă reazim.

Noi ne bucurăm deci de Invierea Domnului nu numai pentru că prin Invierea dumnezeieca Sa ne este deplin dovedită, cît mai ales pentru urmările pe care aceasta o are asupra noastră, căci Invierea Mîntuitorului este cheazășie că și noi vom învia. Astfel se arată marea valoare a omului, marea prețuire pe care el o are înaintea lui Dumnezeu, noi fiind chemați nu numai la viața aceasta pămîntească, ci și la viața care nu se va sfîrși în veci și despre a cărei frumusețe Sf. Apostol Pavel povestește că „ochiul n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici la inima omului nu s-a suit” (I Cor. 2, 9). De altfel, credința în

Iisus Hristos este credința în Invierea Lui, iar credința în Invierea Lui este credința în învierea morților, în propria noastră înviere: „Inviat-a Hristos și viața viețuiește, înviat-a Hristos și nici un mort nu mai este în mormânt. Căci Hristos înviind din morți, începătura celor adormiți s-a făcut” (Sf. Ioan Gură de Aur). Ne spune acest lucru și Troparul Paștilor: „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminturi viață dăruindu-le”.

Încă dreptul Iov, cu mult înainte de venirea Mîntuitorului, avea conștiința că va învia cînd grăia unele ca acestea: „Eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că el, în ziua cea de pe urmă, va ridica iară din pulbere această piele a mea ce se destramă” (Iov 19, 25), adevăr pe care ni-l întăresc deplin Mîntuitorul și Sfinții Apostoli. „Amin, amin grăiesc vouă, că vine ceasul... cînd morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu... și vor ieși cei ce au făcut cele bune într-o înviere vieții, iar cei ce au făcut cele rele într-o înviere judecării” (Ioan 5, 25, 29); „Iată taină vă spun vouă: Nu toți vom adormi, dar toți ne vom schimba, într-o clipeală a ochiului” (I Cor. 15, 51—52); „Iubiților, acum sîntem fiii lui Dumnezeu dar nu ni s-a arătat încă ce vom fi. Știm însă că atunci cînd se va arăta vom fi asemenea lui, pentru că îl vom vedea pe el precum este” (I Ioan 3, 2). Invierea noastră nu va fi desigur în aceste trupuri de carne „căci trup și sînge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu va moșteni necrăciunea” (I Cor. 15, 50), ci în trupuri duhovnicești asemenea trupului Mîntuitorului care a ieșit din mormînt, piatra de pe mormînt fiind pecetluită.

Pacea este prima chemare a Domnului după Invierea Sa. „Pace vouă” sînt cuvintele cu care întîmpină pe ucenici la prima întîlnire cu ei. De altfel, bucuria merge mîna în mîna cu pacea, căci unde este bucurie curată, acolo stăpînește liniștea, înfrățirea, colaborarea, pacea. Dar nu numai atît, ci praznicul Invierii Domnului ne cheamă direct la pace, la împăcare între oameni. „Paștile cele prea cinstite nouă ne-au răsărit, Paștile cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm”, ne îndeamnă o cîntare din Penticostar. Și iarăși: „Ziua învierii să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm”, sînt de asemenea cuvinte de o rară frumusețe. Avem din vremi străvechi chiar o sărutare a păcii pe care creștinii și-o dau mai ales în ziua de Paști.

„Iată a venit la noi — spune Sf. Ioan Gură de Aur — praznicul cel dorit și mîntuitor, ziua Invierii Domnului nostru Iisus Hristos, temeiul păcii, pricina împăcării, îndepărtarea războaielor, nimicirea morții, înfrîngerea diavolului”. „El a venit s-aducă pacea și înfrățirea tuturor”, zice poetul A. Vlahuță despre Iisus în poezia: „Hristos a înviat”.

În aceste puține cuvinte am văzut numai o fărîmă din marele val de bucurie și pace pe care Invierea Domnului nostru Iisus Hristos a revărsat-o și o revărsă asupra vieții noastre creștinești. De aici desprindem că creștinul este chemat să ducă o viață de bucurie sfîntă în Domnul și pace

Despre castitate

„De aceea preamăriți pe Dumnezeu și în trupurile și în sufletele voastre, care sînt ale lui Dumnezeu.”
(I Cor. 6, 20)...

În scrierile sfinților Părinți, se vorbește foarte adeseori despre feciorie. Cel care scrie mai mult și mai frumos despre această problemă este Sf. Ioan Gură de Aur, într-o carte intitulată chiar așa: „Despre feciorie”. La greci și romani era îngăduit desfrîul. Erau chiar zeite care intruchipau desfrîul și îndemneau, prin cultul lor, la el. Aveau închinatelor dumbrăvi „sînte”, în care se săvîrșeau cele mai mari orgii, socotite ca lucruri îngăduite. Creștinismul venind în această lume greco-romană, plină de păcate, schimbă felul de viață al oamenilor.

Sf. Apostol Pavel, vorbindu-le Corintenilor, le spune: „Căci sînteți cumpărați cu preț mare. De aceea preamăriți pe Dumnezeu și în trupurile voastre și în sufletele voastre, care sînt ale lui Dumnezeu”. Iar mai sus „Trupul însă nu e pentru desfrînare ci pentru Domnul și Domnul pentru trup... Nu știți oare că trupurile voastre sînt membrele lui Hristos... Fugiți de desfrînare! Tot păcatul, ce-l face omul, e afară de trup, iar desfrînatul greșește împotriva trupului său. Sau nu știți voi oare, că trupul vostru este lăcașul Duhului Sfînt, care locuiește în voi, și pe care-l aveți de la Dumnezeu și că voi nu sînteți ai voștri”. De aceea creștinii trăiau în feciorie pînă la căsătorie și cei căsătoriți nu își călcau credințioșia unul față de altul. Unii creștini ca să-L urmeze întocmai pe Mîntuitorul și pe Sf. Fecioară trăiau în feciorie toată viața. Era aceasta o mare noutate pentru lumea păgînă.

Este fecioria pe toată viața obligatorie pentru toți creștinii? Întrebarea această o pun creștinii din Corint Sf. apostol Pavel și Sf. Pavel le răspunde printr-o scrisoare, în felul următor: „...e bine ca omul să nu se atingă de femeie. Dar pentru a înlătura desfrînarea, fiecare bărbat să-și aibă femeia sa și femeia să-și aibă bărbatul său. Bărbatul să arate femeii bunăvoința datorită: asemenea și femeia bărbatului”; „fiecare își are darul său de la Dumnezeu unul într-un fel, altul într-altfel”. Unul în căsătorie altul în feciorie. „Iar celor necăsătoriți și văduvelor, le zic: bine e să rămînă ca mine. Dar dacă nu se pot înfrîna, să se căsătorească”... Deci fecioria este o virtute pe care o pot purta toată viața numai unii care au darul acesta de la Dumnezeu. Dar fecioria pînă la căsătorie este obligatorie pentru toți creștinii. Iar după căsătorie fiecare creștin nu trebuie să calce legile sfîntei taine a cununiei, trăind după legea lui Dumnezeu.

Una din cele zece porunci, date lui Moise, este și aceasta: „să nu fii desfrînat” — iar Mîntuitorul desăvîrșește această poruncă prin cuvintele: „ați auzit că s-a zis celor de demult: să nu faci desfrînare! Eu însă vă zic, că tot cel ce se uită la femeie cu poftă, acela a și făcut desfrînare cu ea în inima sa” (Mt. V. 28, 29).

Deci sînt îndatoriri sau reguli morale care ne sînt trebuitoare vieții noastre de creștini. Unul din sfinți, pe care Biserica noastră l-a canonizat de curînd, Sf. Ioan al Olteniei, — a fost luat ostatec de către turci. Era în vîrstă de 18 ani, frumos la chip și isteț. Turcul ce-i comanda pe tinerii captivi a vrut să-l facă să păcătuiască ca să-i întineze fecioria și el s-a opus cu prețul vieții, fiindcă era urmașul Mîntuitorului și al Sf. Fecioare și a vrut să fie credincios credinței lui

continuă cu Dumnezeu, cu sine și cu toți oamenii. El este omul bucuriei și al păcii.

Invierea Domnului să ne fie deci un continuu îndemn la viață curată, la bună-tate, la muncă și la pace, pentru ca bucuria praznicului Invierii să ne fie deplină.

Diaconul Gheorghe

În Biblie, un exemplu strălucit de luptă pentru viață curată, pentru tinerețe feciorelnică este al lui Iosif. El e vîndut de frații săi și ajunge rob în țară străină. Și-i dă atenție stăpîna, încîntată de frumusețea lui, și el, deși robul stăpînului ei, refuză ademenirile stăpînei și preferă închisoarea — pentru că știa să păzească porunca lui Dumnezeu. Și Dumnezeu are grijă de Iosif și-l scoate din închisoare și ajunge el, în țară străină, să fie mai mare și să aibă provizii să dea și fraților lui la nevoie. Pe cînd cel din pilda fiului risipitor, pleacă în țară străină ca să calce porunca divină, cheltuindu-și viața în desfrîu, rămîne sărac și flămînd și ajunge servitor, să păzească porcii; Iosif săracul, străinul și călătorul, fiindcă refuză să trăiască în desfrîu, ajunge mare dregător în țara faraonilor.

Sînt deajuns aceste două exemple ca să a-rate cît de prețioasă este viața curată pentru lumea de aici și pentru lumea de dincolo.

Dacă cumva am păcătuit asemenea fiului risipitor să fim și noi în stare ca și el să ne întorcem prin Sf. Spovedanie din prăpastia păcatelor. Să ne întorcem cu cîință la Tatăl nostru, care este Dumnezeu. El ne va primi cu părintească dragoste și ne va ospăta din darurile Sale bogate. Pe Iosif cel drept Dumnezeu l-a dăruit cu îmbelșugare. Cine dintre creștini duce viața curată, nu va fi niciodată lipsit de mîngăierea lui Dumnezeu.

Să împlinim dar voia lui Dumnezeu: să ne ferim de desfrînare și să ducem viață curată înainte de căsătorie și în căsătorie să păstrăm credințioșia soților unul față de altul.

Pr. I. Sanda

Lîngă prestol

Cu cîntă-nfrigurare m-apropii de prestol,
Cu cîți fiori de ghiață a gîndurilor stol
În inimă-mi aleargă căci trupul meu, de tină
Lîngă prestol privește pe Cel ce e Lumină.

Fărîmă sînt, o frunză pe ape-n unduire
În fața Celui care e Dumnezeu-Iubire,
Prezența Sa aici o simt și mă-nfioară
Și sufletu-mi tresare pe-a dragostei vioară.

M-aplec s-așez cucernic pe alba pînzătură
Sărutul cel mai sincer cu-a buzelor căldură
Și-ntrezăresc prin gene cămașa dată sorții,
Cămașa Celui care învins-a boldul morții.

Genunchi-mi se-ncovoiaie și-n pumini de rugă
[sfîntă
Culeg nectar de viață, — deasupra-mi ingeri
[cîntă

Pe harfe de lumină a păcii melodie
Și cerul se deschide în dalba-i veșnicie.

În clipa de veghere Hristos cu bună-tate
Pe-a inimii porțiță ușor cu mîna bate,
Deschid smerit să-și afle sălaş de găzduire,
Să-mi fie călăuză pe căi de mîntuire.

În ciucurii luminii ce cad pe sfînta masă
Gîndirea mea spre Domnul se-nalță-acum pioasă:
„Să fie Doamne una toți frații-n legătură
Precum a Ta cămașe ce fu-ntr-o cusătură.

Uniți în gînd și faptă l-al Tău prestol de slavă
A-npăciuirii rugă de-aici din sfînta-Ți navă
Pe-a vieții mări să urce ducînd în depărtare
Sub bolțile albastre a dragostei cîntare.

Lîngă prestol las astăzi o lacrimă curată
Ce-n lespede de piatră e bob de nestîmată
Și buzele-mi tresar în lină unduire;
„Tu Doamne pretutindeni dă numai fericire!”

Preot Ștefan Tascianu

De la Paști la Rusalii

Cele 50 de zile de la Sf. Inviere la Pogorirea Duhului Sfânt sînt zile de luminată bucurie. Iisus cel răstignit a înviat, arătîndu-se mai tare ca moartea și izvor de viață nouă. Ce bucurie au fost pentru Sf. Apostoli întîlnirile cu Domnul cel înviat, care le aducea aminte de ceea ce i-a învățat înainte și îi pregătea ca să-i trimită la propovăduire. Vreme de 40 de zile, El s-a arătat de mai multe ori în mijlocul lor, i-a umplut de bucurie, le-a luminat mințile, le-a înflăcărat inimile, le-a întărit voința de a sluji Domnului. După ce s-a înălțat la cer nu s-a mai arătat Sf. Apostoli, ca în acele 40 de zile, dar ei simțeau că în chip nevăzută Iisus este cu ei. Doar le-a făgăduit: „cu voi sînt pînă la sfîrșitul veacurilor”. Și le-a făgăduit că le va trimite pe Duhul Adevărului, care-i va îndrepta pe căile cele drepte. De aceea așteptau cu bucurie și întru rugăciune. Și Duhul Adevărului s-a revărsat peste ei în chip de limbi de foc. Insuflețiți de Duhul lui Hristos ei au început propovăduirea dreptei credințe, a credinței descoperite lor de Mîntuitorul.

Focul acestui Duh dumnezeesc a rămas lucrător în Sf. Biserică, prin slujitorii ei — urmași ai Sf. Apostoli, — prin Sf. Taine și slujbe ale Bisericii. Iar în Duhul lucrează însuși Domnul nostru Iisus Hristos, care este cap al Bisericii și călăuzitorul nostru spre mîntuire.

Așa a izvorit viața cea nouă, viața în Hristos, viața în Duhul, care a făcut din păcătoși sfinți și a înlocuit răutatea cu iubirea, mînia cu bunătatea, sgîrcenia cu dărnicia, destrăbălarea cu neprihănirea.

Sfintele Evanghelii din Duminicile dintre Sf. Paști și Sf. Rusalii ne amintesc de martorii înverii (Sf. Apostoli, Sf. Ap. Toma, Mironosițele), de puterea dumnezeiască a lui Iisus Hristos, care este adevăratul Mîntuitor (vindecarea slăbănogului, convertirea samarinencii, vindecarea orbului din naștere, amintirea sinodului I ecumenic, unde sfinții Părinți au statorit că Iisus Hristos e Fiul lui Dumnezeu întrupat, născut nu făcut, care s-a răstignit, a înviat și s-a înălțat la cer pentru mîntuirea noastră), de puterea harului dumnezeesc, a Duhului Sfânt („apa cea vie” despre care vorbește Mîntuitorul cu Samarineanca) și de darurile Bisericii („Vitezda” tămăduitoare a sufletului, rănit de păcate).

Iar după Rusalii avem Duminica tuturor sfinților. Așa se arată că Duhul Sfânt, revărsat la Rusalii în Biserică Domnului, ca o apă vie a rodit mii și mii de sfinți, cunoscuți și necunoscuți, care sînt tot atîtea podoabe minunate ale Bisericii.

Iată destule pricini de bucurie. Aceasta ne aduce aminte că noi, creștinii, nu trebuie să fim oameni posomorîți, cîrcotași, nemulțumitori, că trebuie să fim oameni cu inimă și față veselă, senini, ajutători la tot ceea ce este bun și folositor. Bucuria de a viețui în Hristos, bucuria de a iubi pe semenii și a-i ajuta, bucuria de a sprijini îmbunătățirea și îmbogățirea vieții, trebuie să ne copleșească sufletul și să ne îndemne a contribui cu toată inima la făurirea vieții celei noi, care e viață de belșug și lumină, la statorirea păcii pe pămînt, care pace e voită de Dumnezeu și plină de roade bune pentru toți oamenii.

Bucurați-vă și iarăși zic bucurați-vă, ne grăiește Sf. Ap. Pavel. Ne grăiesc și cărțile de slujbă, Pentecostarul — de la Sf. Paști la Sf. Rusalii. Bucurați-vă că Hristos a înviat.

Bucurați-vă că El e cu noi întotdeauna. Bucurați-vă că ne-a trimis pe Duhul Adevărului, care lucrează în Biserică Sa cea sfîntă și ne călăuzește spre tot adevărul. Bucurați-vă că a sosit vremea în care popoarele rup cătușele robiei de

veacuri, înlătură exploatarea, își zidesc o viață nouă, bazată pe frățietate, muncă, pace și progres. Bucurați-vă că popoarele luptă ca să se împlinescă acum proorocia unei împărății a păcii pe toată fața pămîntului, cînd armele se vor preface în pluguri și popoarele nu vor mai învăța „meșteșugul” războiului, ci vor trăi în pace și vor munci pentru binele tuturor. Bucurați-vă

că viața e din ce în ce mai frumoasă și luptați — alături de sutele de milioane de oameni cinstiți — ca viața să biruiască asupra morții, pacea asupra războiului.

Aceasta ne învață cele 50 de zile ale bucuriei, care în Invierea și Înălțarea Domnului și în Pogorirea Duhului Sfânt ne dăruiesc izvoare veșnice ale bucuriei, ale încrederii în biruința binelui asupra răului, ale lucrării pentru pacea, bunăstarea, fericirea și înfrățirea tuturor popoarelor.

N. M.

Rusaliile

La cincizeci de zile de la Invierea Mîntuitorului Hristos, creștinătatea prăznuiește Pogorirea Duhului Sfânt peste Sf. Apostoli și ziua întemeierii Bisericii Creștine.

Înainte de a se înălța la cer, Mîntuitorul Hristos și-a adunat ucenicii și le-a poruncit să rămîna în cetatea Ierusalimului, pînă cînd le va trimite pe Duhul Sfânt care să-i întărească și să-i învețe. Iar Apostolii, ascultînd porunca aceasta, așteptau în post și rugăciune plinirea ei.

În acele zile Ierusalimul se pregătea de sărbătoare, căci se apropiau Rusaliile iudeilor și valuri, valuri de credincioși se revărsau în Marea Cetate pentru a prăznuirii cum se cuvine sărbătoarea Cincizecimii.

În Duminica Rusaliilor, cînd templul întreg era o mare de lumină și cîntec de psalmi, iar nenumărate jertfe se aduceau pe altare, cînd mii de voci strigau „Osana!” și se bucurau, într-o căsuță modestă unsprezece galileeni săraci și fricoși stăteau rugîndu-se și așteptînd împlinirea făgăduinței Domnului. Și așteptarea lor n-a fost fără roadă. Căci pe la ceasurile trei din zi, adică pe la 9 dimineața, „s-a făcut fără veste din cer sunet ca de suflare de vîfor ce vine repede și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-a arătat limbi împărțite ca de foc și au șezut pe fiecare din ei. Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început a grăi în alte limbi, precum le da lor Duhul a grăi” (F. Ap. II. 2—4). Duhul Sfânt s-a pogorît peste ei și din umili pescari a făcut misionari ai creștinismului, ai credinței în Iisus Hristos. Duhul Sfânt i-a întărit, i-a luminat, i-a înflăcărat și le-a dat curajul de a se arăta înaintea mulțimii ce se adunase și se minuna că îi auzea grăind în diferite limbi ale pămîntului. Și în ziua aceea 3.000 de oameni s-au spălat în baia curățitoare de păcate a Sfîntului Botez, întemeindu-se astfel Biserică creștină.

De aceea sărbătorim în fiecare an, la Rusalii, ziua nașterii Bisericii creștine și pogorirea Duhului Sfânt prin care s-a sălășluit în Biserică „cuvîntul înțelepciunii și al cunoștinței”.

Prin Pogorirea Duhului Sfânt peste Sf. Apostoli, aceștia și-au început lucrarea de răspînditori ai Sf. Evanghelii. O mîna de pescari, un număr de abia 11 oameni simpli, au pornit din Ierusalim, încrezători în credința lor, și au dus flacăra creștinismului pînă la marginile pămîntului.

În urma propovăduirii lor o viață nouă a răsărit pe pămînt, viața în Hristos, viață în duh și adevăr creștin.

În urma propovăduirii lor și a urmașilor lor, preoții, în care sălășluiește puterea Duhului Sfânt, Biserică creștină, fîntînă nesecată de daruri ale Duhului Sfânt, a crescut, a cuprins în sînul ei iubitor și

mîntuitor mulțimi de suflete.

Acolo unde învățătura Mîntuitorului Hristos a prins rădăcini a pogorît și Duhul Sfânt cu nenumăratele lui daruri. Acolo unde Duhul Sfânt a pogorît, o viață nouă a răsărit, viață însuflețită pentru dreptate și neprihănire, pentru iubire și pace.

„Prin Duhul cel Sfânt vedem soboare de preoți, avem cete de dascăli: și de aici își au izvorul toate celelalte cu cîte se împodobește Biserică lui Dumnezeu”.

Acestea sînt cuvinte ale Sfîntului Ioan Gură de Aur. Tot el, vorbind despre Rusaliile creștine, adaugă: „De aceea vă rog, pentru vrednicia bunătății dăruite nouă și noi să nu sărbătorim încununînd porțile, ci înfrumusețînd sufletele, împodobind sufletul cu vestmintele virtuții, ca astfel să putem să primim și harul Duhului și să culegem și roadele ce răsar de aici”.

C. V.

† IRINA FINCU

Duminică — 27 martie 1960 — a adormit în Domnul Irina Fincu, născută Zehan, dactilografă principală, pînă cu cîțiva ani în urmă, la Centrul Arhiepiscopesc din Sibiu. Și-a dat acest obștesc sfîrșit după o viață frumoasă și lungă, 82 de ani.

Slujba înmormîntării a avut loc marți, 29 martie 1960, în Capela Cimitirului Central din Sibiu, fiind oficiată de un sobor de preoți și diaconi în prezența I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și a unui număr restrîns de prieteni și cunoscuți.

La sfîrșitul slujbei a luat cuvîntul C. Pr. Ioan Boțocan, care, printre altele, a subliniat cu deosebire viața frumoasă creștinească pe care a dus-o răposata trăind în cinstită văduvie din anul 1924, după moartea soțului său, Victor Fincu, fost contabil șef al Centrului Arhiepiscopesc — Sibiu.

A vorbit apoi P. C. Protopop Ioan Munteanu, care a scos în lumină cu deosebire însușirile pe care răposata le-a avut la locul ei de muncă, unde și-a pus toată inima și toată priceperea, căci, după cum potrivit a subliniat vorbitorul, fiecare loc de muncă își are valoarea lui și important este nu ce muncă îndeplinești, ci felul cum o îndeplinești. În cei 40 și mai bine de ani cît a lucrat în cadrele Mitropoliei Sibiului, răposata s-a dovedit o iscusită și harnică funcționară, tubindu-și mașina de scris și identificîndu-se întru totul cu interesele Instituției pe care o servea. Lucrările ei sînt model de frumusețe din toate punctele de vedere. Pentru toate acestea Consiliul Arhiepiscopesc în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae îi aduce un binemeritat omagiu.

Bunul Dumnezeu să o așeze în rîndurile dreptilor Săi!

GH. P.